

Vildervalderit

Leikkikoulusta erottaminen, metsurikurssin halkolakki ja eläkeportin avautuminen. Kustaan elämän huippuhetket olivat siinä ja ne vilahtivat hänen silmiensä editse kuin pikajuna sinne, mistä ei ole paluuta. Kädet haroivat kuin alennusmyynnin lisälennettujen sukkien laarissa ja etukeno oli aivan hirveä, sellaista ei oltu nähty sitten keskiohuen vapautumisen. Pallokaloina pulistuvat silmät ja varpushaukan mentävä suu kertoivat Aapelille, että Kustaa oli menettänyt tilanteen hallinnan pahemman kerran.

Hän oli oikeassa, sillä tämä syöksyi päistikkaa alastulorinteeseen. Sukset irtosivat ja kimposivat korkealle kypärän takoessa rinnettä kuin Ringo rumpujaan. Kädet heiluivat tahtia näkymättömälle orkesterille ja jalat, niillä olisi saanut heti riverdancen soolotanssijan paikan Broadwaylla.

Vauhdin hiivuttua, kaiken taiteellisen panoksensa antaneena, jäi Kustaa lepuuttamaan jäseniään. Aapeli riensi paikalle, koska oli siihen vielä kykenevä. Vuosien saatossa oli kunto päässyt rapistumaan ja nyt yhdeksänkymppisenä hän oli vanhainkoti Viikatemieheessä havahtunut ajatukseen urheilun ottamisesta ohjelmistoon.

Eräänä iltana lajia miettiessään Aapeli näki Kustaan nousevan alaraajat tutisten viereisestä keinutuolista. Siinä se oli! Mikäs muu vetreyttäisi kehoa ja mieltä enemmän kuin vanha kunnon mäkihyppy. Hän kertoi välittömästi Kustaalle ideastaan ja tämä innostui kuulemastaan niin, että anoi suu vaahdossa päästä mukaan hyppäämään.

Aapeli lainasi Viikatemiehen niukasta, mutta yksipuolisesta kirjastosta teoksen: Menesty tai menehdy - mäkihypyn lyhyt kurssi varttuneille. Sen hän luki yhdellä kiikkumisella, sillä siinä oli vain kaksikymmentä kuin ekan luokan takaseinän piirustusta ja tekstiit niiden alla. Sen jälkeen hän ojensi kirjan Kustaalle, joka oli odottanut vuoroaan enemmän kuin vessaan pääsyä.

Siten he olivat perehtyneet lajiin, josta moni suomalainen oli aikoinaan ponnistanut kansainväliseen kuuluisuuteen. Urheilussa järjestettiin veteraanikilpailuja aina maailmanmestaruuksia myöten, niin myös mäkihypyssä. Nyt oli tullut Aapelin ja Kustaan paikka. Tuskin yli ysikymppisten sarjassa riitti tungosta kuin verisuonissa, siitä kannatti ottaa täysi hyöty irti.

Eräänä iltana Aapeli suuntasi rollaattorin keulan läheiseen urheiluväline-liikkeeseen. Riman ja kauhun omistajamyöjä, entinen seiväshyppääjä A. Limbo, ei ollut koskaan voittanut mitään eikä ketään. Kerran oli seiväs jäänyt kotiin ja hän osallistui korkeushyppyyn tuloksenaan kolme alitusta ja viimeinen sija. Hermot pettivät ja Limbo katkaisi riman. Siihen katkesi myös ura. Mitään hän ei kuitenkaan katunut, sillä tärkeintä oli, että hän oli ylittänyt itsensä.

- Ja mitäs teille saisi olla, mäkisuksetko? Heh heh.
- Juuri ne, voitte pitää sauvat.

- Jaaha, vai niin. Katsotaan... kas tässä, Vildervalderit, miltäs näyttää?
- Vildervalderit...nimi on tuttu. Eikös nämä ole tosi kalliit?
- Kyllä, mutta on vain kahta lajia suksia: tavalliset, joilla pääsee häthätää kummulle ja sitten Vildervalderit, joiden käyttäjällä pitäisi olla lentolupa-kirja. Onko teillä, vai onko mennyt vanhaksi? Heh heh.
- Täytyy hankkia. Otan nämä ja kahdet monot numeroa 44.
- Kahdet monot, mutta vain yhdet Vildervalderit? Hyppäättekö tandemia?
- Teiltä taisi unohtua jotain?
- Mikä muka?
- Se heh heh.
- Ai niin, mutta se taitaa olla nyt myöhäistä?
- Niin on, heh heh.

Niin oli oppi ja välineet hankittu, enää ei puuttunut kuin hyppymäki, joka löytyi kaupungin laidalla olevasta metsiköstä. Kyseessä oli luonnonlentomäki, joka oli poistettu käytöstä, mikä ei haitannut kaksikkoa. Samoin oli tehty myös heille, sillä hampaattomalla terällä on paha sahata.

Vaikka idea oli Aapelin, antoi hän Kustaan hypätä ensin, koska tämä oli niin innokas, että oli nukkunut edellisen yön monot jalassa. Aapeli oli katsellut tornin juurelta Kustaan kapuamista ylös ja liukunut sitten alas monttuun vastaanottamaan uljasta ensikertalaista. Mäkiennätys oli Huuko Hapanderin nimissä ollen huimat 247 metriä. Tulkoon tässä mainituksi, että hänelläkin oli ollut Vildervalderit. Taitoakin toki tarvitaan ja moni yrittäjä olikin viety teholle pohtimaan, kuinka lähellä pitää enkelin siipien käydä, jotta ihminen tajuaisi vaihtaa sulkapalloon.

- Kustaa hei, herää! Mikä meni pieleen?
- Jaa. Ponnistus oli ihan ok, ja lentokin kahteensataan asti, mutta sitten...
- Mutta sitten?
- Mutta sitten ahnehdin lisää pituutta ja menetin ensin kehollisen ja sen jälkeen myös hermollisen tasapainoni. Ilman näitä kahta edellä mainittua arvasin tulevan ongelmia laskeutumisen suhteen.
- No, tuliko?
- Pakko myöntää, kyllä tuli.
- Ja tässä on tulos?
- Tässä on tulos.
- Vaikka oli Vildervalderit?
- Vaikka oli Vildervalderit.

Ps. Aapeli ei hypännyt. He liittyivät Viikatemiehen Sulkapalloonkeleihin ja lahjoittivat monot ja Vildervalderit Hiihtoliiton lumitykkikeräykseen, jolla tuettiin sotaa käyviä, vähälumisia maita.

